

en skördetid

Som trogen socialdemokrat ser jag i dag både positiva och negativa tendenser i fråga om löntagarfonderna.

Partiets kongress i höstas var ju som alla vet en sällsynt lyckad tillställning. Det var inte många som anmälde avvikande åsikt i fondfrågan inte. Nästan som en man – om mina kvinnliga partivänner tillåter uttrycket – stod våra ombud upp bakom Olof Palme och stödde denna jättelika demokratiseringsprocess, som vi nu sätter in hela vår kraft på att genomföra.

På LO-kongressen var det inte heller någon som stack upp nämnvärt. Vem kommer nu ihåg Metallordföranden Leif Blombergs prat om "raka rör" mellan fonderna och plånboken? Visserligen tyder flera opinionsmätningar på att en majoritet av de LO-anslutna fortfarande avvisar fondsociala ..., jag menar löntagarfonderna. Men det beror självfallet bara på att de inte inser sitt eget bästa. De har helt enkelt vilseletts av propagandan från näringslivet och de borgerliga partierna. Moderaterna, folkpartiet och centerpartiet företräder ju på intet sätt några löntagarintressen. De för enbart storkapitalets egoistiska talan.

LO-kongressens starka uppslutning bakom löntagarfonderna är ett glädjande bevis på att den representativa demokratin verkligen fungerar som den skall i fackföreningsrörelsen.

Uppmuntrande är vidare att progressiva krafter på andra håll, exempelvis vissa grupper på Sveriges Radio, stöder våra fondidéer mer eller mindre öppet i olika program. Det vittnar om att företaget inte stelnat i föråldrade attityder utan så att säga på allvar lever med i samhällsutvecklingen. Just en maktkoncentration

av det slag som radio-TV-monopolet utgör är i själva verket den säkraste garantin för att man skall kunna värna om de svaga grupperna i samhället och alltså trygga en socialistisk politik.

Litet bekymrad är jag dock över situationen i TCO. Tyvärr kan man nog inte förvänta något enat ställningstagande för löntagarfonderna på organisationens kongress i sommar. Motståndarnas skumma mullvadsarbete har dessvärre burit frukt. De har lyckats utså split och kiv i den fackliga tjänstemannarörelsen.

Det spelar kanske inte så stor roll ändå. Det väsentliga för oss socialdemokrater är ju att vi vet var vi har ledningen för TCO. Och den står lyckligtvis där den står. I en organisation som TCO med så välutvecklad interndemokrati är det styrelsens åsikter som verkligen betyder någonting. Så när vi socialdemokrater väl har vunnit valet skall vi säkert kunna komma överens med TCO, dvs TCO-ledningen, om fonderna och därmed få till stånd en absolut enad löntagarfront.

Man får dock se upp med våra reaktionära motståndares ständiga tjat om socialism så fort löntagarfonderna kommer på tapeten. Beklagligtvis är alla lön-

tagare ännu inte socialistiskt medvetna – det kommer givetvis, men ännu är vi inte där. Så ju mindre fonderna förknippas med socialism desto bättre är det. Jag tycket alltså inte att det är så lyckat att min partivän, Kommunals ordförande Sigvard Marjasin, sagt att "det är klart att löntagarfonder är en väg till socialismens genomförande. Fonderna skall eftersträva aktiemajoriteten i företagen och tillsätta styrelserna".

Sch!

Jag instämmer till fullo med en av mina gamla partikamrater som sagt att visst vill vi socialdemokrater genomföra socialismen, men för den skull behöver man ju inte skrika ut det på gator och torg så alla människor hör det. I politiskt arbete krävs varsamma händer. Går man fram för klumpigt blir det ingen socialism. Då måste skördetiden uppskjutas igen, för vilken gång i ordningen kan jag snart inte hålla reda på.

Därför vill jag allvarligt uppmana alla mina partivänner att i fortsättningen vara varsamma med orden eller snarare med ordet. Tala tyst om socialism! Diskretion hederssak!

Matti Häggström